

83 J. L. SNELLMAN – J. V. SNELLMAN 9.VIII 1847 HUB, JVS handskriftssamling

Idensalmi den 9:de Augusti

Ömt Älskade Make!

Tiden vill blifva så lång med hvad hjälper min klagan, jag måste ändå vänta kanhända 7. veckor, förrenn jag får emottaga dig till mitt hjerta, som klappar af otålighet att få sluta sig till sin enda sanna vän på jorden.

10 Min enda glädje är nu att se lilla Hanna som med Guds hjälp varit frisk och snell, och hvar gång jag ser henne, tänker jag på dig och din glädje att få återse ditt lilla Älskade barn, som sedan du såg henne, växte både i längd och bredd, Pappa glömmer hon ej, ty jag hör henne ofta upprepa det, mitt namn kan hon ej uttala men väl känner hon mig. Här är hon allas favorit, till och med Farbror kan långa stunder dansa med henne som han ej brukat ens med sina egna barn, säger Tant. Jag tror att jag blir här så länge som Calle tills skolen börjar. Jag hörde att Ahlqvist begifvit sig på en vandring innåt landet med flere andra, och i det fallet var det bra att Calle ej rest till Kuopio ty då hade Melander fått göra att skaffa honom till någon annan emedan de flesta äro bortresta, och Mellander ej sjelf hinner för böcker, som Collan skickat honom från Helsingfors och han till slutet af Augusti måste hinna genomläsa dem och återsända dem dit. Han tror sig ej heller kunna komma till Idensalmi på några dagar som hon i början trodde. Farbror hade med sista posten bref af honom, och han skref att han ej ämnar söka Lektorstjensten i Viborg, utan helt och hållet ämnar sysselsätta sig med sin Matematik, han skickar äfven en liten note på böcker, en sådan skref han redan engång förrut men brefvet ligger i Hamburg, och du får det säkert för sent, hvarföre jag för säkerhets skuld bad honom skriva en annan,

Borgmästare valet är redan förbi och Rudbäck fick de flesta rösterna och sedan Perander och dernest Olsoni. Men Guvernören på hvilken det nu beror, har som det säges gifvit sin rekommendation åt Perander, fastän han först låft den, som skulle få de flesta röster.

Vi roa oss mycket men mest inom hus, dock voro vi endag på en äng tre verst härifrån, och vi roade oss med att bära in hösåtar, jag med tillhjäp af andra tie såtor och den lilla ansträngningen bekom mig mycket bra fastän Tant var litet rädd.

40 Vi roa oss äfven med lektyr och en af oss läser alltid högt. Colan skickade till Nanny en alldeles nyligen utkommen roman vid namnet Vålnaden, af Blanc i tio häften, den är redan genomläst, och äfven flera andra, små böcker, jag håller äfven på med Litteraturbladet, som jag tog af Mellander fören jag reste,

Om ljusen, som du skref till mig, har jag längesedan bestyr om. Och Fru Viik låfte äfven ombesörja att jag i höst skulle få dem, ifall det möjligtvis skulle hända att båten ej kom till Viborg, men hon trodde att den skulle komma,

50 Vi hafva i ymnighet bär af alla möjliga sorter, som här kan fås, och tant var äfven god, och låfte att jag skulle få sylta här så mycket jag behöfver, och jag antog hennes godhet, med glädje, här fins en hanlande i socken och jag ämnar bestyra att jag får socker af honom, emedan jag tror att Tant ej sedan skulle låta mig betala om jag lånade af henne.

Jag beslöt nu efter mycken strid inom mig, att behålla Mina, och

hon stannar mycket gärna, Jag skref till henne, och skref mycket uppricktigt, att om hon hädanefters lofvade att var ricktigt snell mot mig, och männ om sina arbeten, så skulle jag fastän jag i början ej ämnade, dock ej ännu vilja skiljats i från henne, jag tänkte kanhända vi ej så länge komma att qvarstanna här och då vore det ledsamt att så ofta byta om. Men med Mari vet jag ej hvad jag skall göra för hennes vårdslöshet, ty om vi ämna taga en liten flicka åt lilli, så kommer hon att var så mycket i köket, och kanske åter börja att slå sönder som förut.

Jag ventar med säkerhet bref af dig med nästa post, du har väl inte kunnat vara så hård och lämnat mig utan, 10

Nu måste jag sluta Farväl min Älskade Gubbe lilla lef väl Gud skydde Dig.

Din
Jeanette.

84 J. V. SNELLMAN – J. L. SNELLMAN 14.VIII 1847
HUB, JVS handskriftssamling 20

Min egen älskade, lilla, goda, ljufva Maka!

Gud i himlen välsigne Dig och löne Dig för den ousägliga glädje, Du skänkt mig! Ur mitt innersta hjerta beder jag för Dig, välsignar jag Dig, tackar jag Dig, Du min Maka, egen, älskade. Ja tack, tack Du lilla ljufva min, tack för Dina bref, de så efterlängtrade, så kärkomna. Om Du skulle sett min glädje, när jag mottog dem, huru jag sprang mina läppar, och, då jag inkommit i kammarn, utbrast i högljudda konvulsiva snyftningar, som för en stund hindrade mig att uppbyta brefven och läsa dem; skulle Du sett, huru jag sedan läste dem under stilla tårar första gången, den andra med gladt leende deremellan, huru mitt första göromål vid ankomsten hit var, att åter läsa dem, huru jag i natt kl. 1 vid ankomst från en bjudning läste dem för fjerde gången och nu åter kl. 6 1/2 på morgonen har dem utbredda framför mig – hade Du varit vittne till allt detta, så skulle Du fatta, huru jag med hela min själ älskar och saknar, och huru dyrbara för mig Dina små rader äro, huru dyrbar Du sjelf och hvarje prof på Din kärlek för mig är. 30

Och hvad Du skrifver ömt och godt! Och så snällt och så förståndigt och väl och vackert! Ack ja, ja egen lilla goda Maka min, skrif alltid, tala alltid och handla ur Ditt sköna hjerta, sannt och okonstladt. Låt blott icke det hjertat vara kallt, och göm icke bort dess värme, när den finnes. Man talar med rätta om hjertats snille, om en ljus och snabb blick i alla lifvets förhållanden, som icke kommer af förståndet och tanken, utan af ett kärleksfullt hjertas rigtiga känsla för allt sannt och ädelt. Detta snille kan min Maka lilla ega, om någon. Och det är detta, som ingifvit Dig, egen älskade min, så vackra och välskrifna bref. Förlåt mig Du ljufva min, Goda; men huru kan jag väl annat än med förvåning läsa, hvad Du skrifver? Huru har jag kunnat veta, att Egen min har så goda och sköna tankar och uppsåt, att Du känner så varmt och så vackert kan uttrycka, hvad Du känner? Du har ju alltid för mig gömt Dina tankar och känslor. – Lilla min älskade, hvarför det? – Och det är det då förunderligt, att Dina på många ställen så rigtigt sköna bref, som vittna om så ädla och varma känslor, – att de gladt förvånat mig. Men så har också detta deras innehåll mångdubblat min glädje, 50